

τοῦ κόφῃ λίγα γιαιτσέντα καὶ κάθισε Γ. Ξενόπ. Ἀφροδ., 199. || Ἄσμ.

Ὡς εἶν' τὸ μῆλο κόκ-ἄνιο καὶ τὸ γιαιζίντο ἄσπρο, ἔτσ' εἶναι ἡ γεναῖκα μου κ' ἡ εὐλοητικιά μου (εὐλοητικιά μου = ἡ διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου εὐλογηθεῖσα σύζυγός μου) Κῶς

Γιατσίτα καὶ τριαντάφυλλα οὐλα νὰ μαζωχτοῦνε, κορώνα νὰ σὲ βάλουνε καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦνε Ἰων. (Κρήν.)

Ἀσπρο μου τριανταφυλλάκι καὶ γιαισίτο ἐκλεχτό, θέλω 'ς τὰ δικοί σου κλώνοι 'ς ἓνα μέρος νὰ κρυφτῶ Ἰων. (Ἐρυθρ.)

Διατσέντο μου 'ς τὴν ὁμορφιά, κρίνε μου 'ς τὴν ἀσπράδα Ρόδ.

Ἡ νύφη εἶναι τὸ γιαιτσέντι κι ὁ γαβρός τ' ἀστρὶ πὺν φέγει Μῆλ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ ξερούλια κι ὁ διατσέντος μεγαλώσανε κι αὐτὰ Θ. Γρυπάρ., Βοσκοπ., 93.

γιατίσο τό, Ἀπουλ. (Καλημ.) Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Ἰθάκ. Κέρκ. (Λευκίμμ. Σιναρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Λευκ. Μῆλ. Πελοπν. (Μάν.)—Λεξ. Βλαστ., 281 γιάτσος Κρήτ. (Ἀμάρ. Νεάπ. κ.ά.) γιάσος Σῦρ. γιάτσος ὁ Μῆλ. βάτσα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ghiaccio* = πάγος. Περί τοῦ τύπ. *γιάσος* βλ. Σ. Μάνεση εἰς Λεξικογρ. Δελτ. 10 (1965), 119. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ *γ* εἰς *β* εἰς τὸν τύπ. *βάτσα*, ὁ ὁποῖος ἐτυπώθη ἐσφαλμένως ὡς ἰδιαιτερον λῆμμα, πβ. τὰ ἀνάλογα *γάλα-βάλα*, *γάστρα-βάστρα*, *γόνατο-βόνατο*, *γογιός-βογιός*, *δουλεῖα-βουλεῖα* κ.ά.

1) Ὁ πάγος Παξ.: *Εἶναι γιάτσο τὸ χειμῶνα τὸ νερό* (ψυχρὸν ὡς ὁ πάγος). *Εἶναι γιάτσο τὸ φαῖ*. 2) Τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ψυχρός Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Ἰθάκ. Κέρκ. (Σιναρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἀμάρ. κ.ά.) Λευκ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ.: *Πῶς ἐπόρισες μ' αὐτὸ τὸ γιάτσος; (ἐπόρισες = ἐξῆλθες)* Ἀμάρ. Ὡς τὴ γορφὴ τοῦ βουνοῦ δὲ γάνει πρῶτ', γιαιτὶ ἔχει γιάτσο 'κεῖ 'πάνου Ζάκ. Ὡ, ἓνα κρύο, βάτσα! Ἀπύρανθ. Φόρα τὸ ξωφόρι σου, γιαιτὶ κάνει γιάτσο (ξωφόρι = ἐπανωφόρι) Ἰθάκ. Σκιάζεται μὴν τότε πάρη τὸ γιάτσο (εἰρων., ἐπὶ τῶν ἀδικαιολογήτως προφυλασσομένων ἀπὸ ἀνυπάρχοντος ψυχροῦ) Λευκ. Σήμερα κάνει μεγάλο γιάτσο Μαχαιρᾶδ. Νότισε ἀπόψε καὶ θὰ κάμη γιάτσο Ἰθάκ. Ἀπόψε κάνει γιάτσο Κεφαλλ. β) Τὸ ἐκ τοῦ ψυχροῦ τούτου ρίγος Κέρκ.: *Τὸν ἐπιασε γιάτσο*. 3) Ἡ ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου προσγιγνομένη βλάβη εἰς τὰ ἐσπεριδοειδῆ ἢ τὰ ποώδη φυτὰ Μῆλ. κ.ά. 4) Τὸ σκληρὸν ἐπίστρωμα ἐξ ἀλάτων καὶ λοιπῶν οὐσιῶν τοῦ νεροῦ τὸ ὁποῖον ἐπικάθηται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὑδραγωγείων Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιάτσιος* Ἀθῆν. Θεσσ. (Ἀγ. Βελεστ. Βόλ. Λάρ. Τρίκκ.) Μακεδ. (Γρεβεν. Νάουσ. Σέρρ.) *Γιάτσος* Ἀθῆν. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Βόλ. Λάρ. Τίρναβ.) Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Καστορ. Νάουσ. Σέρρ.) Πελοπν. (Πάτρ.) Στερελλ. (Ἀμφισ. Θῆβ.) καὶ *Γιάτσας* Θεσσ. (Τύρναβ.) Μακεδ. (Βέρ.)

γιατσώμα τό, Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γιάτσωνω*.

Τὸ αἶσθημα τοῦ ψυχροῦ, τὸ κρύωμα.

γιατσώνω Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Κέρκ. (Σιναρᾶδ. κ.ά.) Κέως Μαθράκ. Μῆλ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιάτσο*, κατὰ τὰ συνών. *κρυώνω*, *παγώνω*.

1) Μετβ., ψύχω, παγώνω τινὰ Ἐρεικ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Κερκ. Μαθράκ. Ὁθων.: *Μᾶς ἐγιάτσωσε ὁ χειμῶνας Μαθράκ. Τώρα τὸ χινόπωρο τὰ βράδια γιαιτσώνει Ἐρεικ. Γιαιτσώνει σήμερα, φυσάει βοριάς Ὁθων.* 2) Ἀμτβ., ὑφίσταμαι ψῦξιν, κρυσταλλοῦμαι Ἀντίπαξ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Κέρκ. (Σιναρᾶδ. κ.ά.) Κέως Μῆλ. Παξ.: *Ἐγιάτσώσανε τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸ κρύο Κέρκ. Σήμερα ἐγιάτσώσαν τὰ χέρια μου Παξ.* β) Ἐπὶ φυτῶν, ὑφίσταμαι τὴν ἐπήρειαν τοῦ ψυχροῦ, μαρτίνομαι Μῆλ.: *Μὲ τὴ βάχνη π' ἔπες' ἔχτες τὸ πρῶτ', ἐγιάτσώσανε τὰ σπαρμένα. Ἐγιάτσώσανε οἱ ἐλιές.*

Γιάφα ἡ, συνήθ. *Γιάφα* τό, Κάλυμν. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *Giaffa* = ὄν. τῆς παλαιστινιακῆς πόλεως Ἰόππης.

Κοινὸν ὄνομα τῆς πόλεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς Ἰόππης τῆς Παλαιστίνης συνήθ.: *Πορτοκάλια τῆς Γιάφας* (ὡς ἐξαγόμενα ἐκ τοῦ λιμένος τούτου· εἶναι δὲ ταῦτα καρποὶ παραλ-λαχῆς τῆς Πορογαλλέας τῆς προμήκου (Citrus aurantium oblongum), περὶ τῆς ὁπ. βλ. Π. Γενναδ., Λεξ. Φυτολ., 357. *Πορτοκάλια τοῦ Γιάφα Κάλυμν.* || Φρ.

Ἐρημα τσαὶ σκοτεινὰ τσαὶ 'ς τὸ Γιάφα δανεικὰ (ἐνν. νὰ μείνουν — καὶ νὰ γίνουν· ἀρχ.) Μεγίστ. β) Μετων., αὐτὸς ὁ οὕτως ἐξαχόμενος καρπὸς Νάξ. Πελοπν. (Θουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλά-βρυτ.)

Γιαφίτικος ἐπίθ., Π. Γενναδ., Λεξ. Φυτολ., 848—Λεξ. Βλαστ., 465.

Ἐκ τοῦ ἔθν. *Γιαφίτης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -*ικος*.

Ὁ προερχόμενος, ὁ ἔλκων τὴν καταγωγὴν του ἐκ τῆς Γιάφας ἐνθ' ἄν.: *Γιαφίτικη ροδιά* = παραλλογὴ ροδιᾶς τῆς Ἰόππης. Συνών. *Γιαφιώτικος*.

Γιαφιώτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Γαλατ.)

Ἐκ τοῦ ἔθνικ. *Γιαφιώτης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -*ικος*.

Γιαφίτικος, τὸ ὁπ. βλ.

γιαχανᾶς ὁ, Θράκ. (Σουφλ. Σχεκκλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ya ğ hane* = ἐργοστάσιον ἢ ἀποθήκη ἐλαίου, βουτύρου κλπ.

Ἐργαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀλέθεται ὁ σησαμόσπορος πρὸς ἐξαγωγὴν σησαμελαίου, σησαμοτριβεῖον.

γιαχανατζήδικο τό, ἐνιαχ. *γιαχανατζήδ'κου* Θράκ. (Σουφλ.)

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. **γιαχανατζήδικο*ς οὐσιαστικοποιηθέν.

Τὸ σησαμοτριβεῖον.

γιαχανατζής ὁ, Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ya ğ hana ci*.

Ἰδιοκτῆτης σησαμοτριβεῖου.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γιαχνερδός ἐπίθ. Πελοπν. (Λιγούρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαχνί* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -*ερδός*.

Ὁ κατάλληλος νὰ μαγειρευθῇ διὰ φαγητὸν γιαχνί:
Αὐτὰ τὰ χόρτα ποὺ μάζεψα εἶναι γιαχνερά.

γιαχνί ἐπίθ. ἄκλ. κοιν. γιαχνὶν Κύπρ. Πόντ. γιαχνὶ
Κύπρ. (Μένουκ.) διαχνὶ Πελοπν. (Περιθώρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yahni* = φαγητὸν ἐκ κρέατος μετὰ
κρομμύων παρσκευασμένον.

1) Τρόπος παρασκευῆς φαγητοῦ με χαρακτηριστικὸν κρόμ-
μου κομμένα εἰς λεπτὰ τεμάχια τσιγαρισμένα καὶ με σχετι-
κῶς ἄφθονον ἔλαιον καὶ τομάταν κοιν. καὶ Πόντ.: Κρέας -
ψάρι - κοττόπουλλο - μπακαλιάρος - φασόλια - σαλιγκά-
ρια - πατάτες - κουκκιά - κουνουπίδι - χόρτα γιαχνί κοιν.
Σήμερα θὰ κάνω πατάτες με κολοκυθάκια γιαχνί κοιν. Τὰ
λελεκούκια γίνονται γιαχνί (λελεκούκια = χλωρὰ κουκκιά)
Πάρ. Οὐ παππὰς πιά εἶχε γιῶ παππὰ-γιαχνί μέσ' 'ς τὶς
σβουνιές (ἐκ διηγ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Τὰ κουτῶα μαει-
ρεύονται γιαχνί με κρομμύλ, λάιν τζαὶ μάλαθρον Χίος
(Πισπιλ.) 'Σ τὸ γάμο τρῶνε μακαρόνια τσαὶ πατάτες γιαχνί
με κρέας Πελοπν. (Ξεχώρ.) Τὸ φταπόδι τὸ ἔκαναν γιαχνί με
χόρτα ἢ καὶ με ζυμαρικά Πελοπν. (Σκορτιν.) Ἀρέσκουν σου
τὰ βαζάνια γιαχνί; (βαζάνια = μελιτζάνες) Κύπρ. Ἐφα-
γᾶμι κιφτέδης γιαχνί Μακεδ. (Νάουσ.) Τὰ πουλλῖα ποὺ θὰ
τσακώσουμε με τὶς ξόβερρες θὰ δὰ φᾶμε γιαχνί 2) Οὐς., τὸ
κατὰ τὸν ὥς ἄνω τρόπον παρσκευασμένον φαγητὸν, ἰδίως τὸ
ἐκ κρέατος κοιν.: Σήμερα ἔχουμε γιαχνί κοιν. Σήμερα φάγα-
μαν γιαχνί μὴ πατάτις Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐμασα κάμπουσις
θαλιαραῖους κὶ φκειάκαμαν γιαχνί (θαλιαραῖους = σαλιγ-
κάρους) αὐτόθ. Πελοπν. (Καρδαμ.) Καθερνῶ πατάτες 'ὰ
κάουμε γιαχνί ('ὰ = νὰ) Σύμ. Ἀ δὲ φάω γιαχνί νὰ λαδο-
πιγουνιάσω, δὲν εὐχαριστεῖωμαι πολὺ Κύθηρ. Τοῦ γιαχνί εἶναι
κοιὰς μὴ κρομμύδια Μακεδ. (Βόιον). β) Τὸ κρέας γενικῶς,
ἰδιαίτερος τὸ ψαχνὸν Θράκ. (Σουφλ.): Ἀγόρασα δυὸ οὐκά-
δης γιαχνί. Πῆρα σήμερὰ ἓνα γιαχνί! γ) Πληθ. *γιαχνιά*
τά, εἶδος βρωσίμων χόρτων, τὰ ὅποια συνήθως παρασκευά-
ζονται μόνον *γιαχνί* Κρήτ.: Ποῦ πᾶτε; 'ς τὰ βραστά ἢ
'ς τὰ γιαχνιά; δ) Ὑπὸ τὸν τύπ. *παντρεμένον γιαχνί*,
εἶδος φαγητοῦ, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα
λαχανικά ψημένα εἰς τὸν φούρνον Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. *Γιαχνῆς* καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Εὐβ. (Χαλκ.)
Θεσσ. (Καρδίτσα. Λάρ. Φάρσαλ.). Καππ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)
Μῆλ. Στερελλ. (Μαρκόπ.) καὶ ὡς παρωνύμ. Ἀθῆν. Πελοπν.
(Σουδεν.)

γιαχνίζω κοιν. γιαχνίζον βόρ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γιαχνί*.

1) Παρασκευάζω φαγητὸν *γιαχνί*, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.:
Γιαχνίζω πατάτες - τὸ κρομμύδι Λεξ. Δημητρ. Χρειάζεται
νὰ τὸ γιαχνίσῃς, προτοῦ νὰ ρίξῃς τὴν πάστα κοιν. Θὰ
τὸ γιαχνίσῃς ὁμορφα ὁμορφα, θὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ πάρῃ μιὰ
βράση, κ' ὕστερα θὰ ρίξῃς τὴ ντομάτα κοιν. Ἐγιαχνίσα
χλωροβάσουλα με κολοτσύθτσια νὰ φᾶμεν δὲ μεσημέριν
Κῶς (Καρδάμ.) Τὸν ἐγιαχνίσα τὸ λαγὸ μ' ὀλόκληρα τὰ κρεμ-
μύδια Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιαχνισμένο φαῖ Κρήτ. Ἡ Στα-
μάτα 'ς τὴν κουζίνα γιαχνίσε κοττόπουλλα. Γ. Ξενόπ., Γυ-
ρισμ., 34. 2) Τρώγω φαγητὸν *γιαχνί* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.):
Μεῖς θὰ δοῦν γιαχνίσουμι σήμερὰ Ἀκρ. 3) Μεταφ., πέρδο-
μαι ἄνευ θορύβου, πιθαν. ἐκ τοῦ ὑπὸ τοιοῦτου εἶδους φαγη-
τοῦ προκαλουμένου ἀερίου Πελοπν. (Συκιὰ Κορινθ. Τρίκκ.):
Μᾶς τὸν γιαχνίσε Συκιὰ Κορινθ. Μᾶς τὸν ἐγιαχνίσε με
φιλοκρέμμυδο Τρίκκ.

γιαχνισμα τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *γιαχνίζω*.

Καβούρντισμα κρέατος ἢ οἰουδήποτε φαγητοῦ (ἐκ λαχανι-
κῶν, χορταρικῶν, ἰχθύων κλπ.) με ψιλοκομμένα κρομμύδια
καὶ ἔλαιον ἢ βούτυρον ἢ λίπος: Τὸ καλὸ γιαχνισμα χρειάζε-
ται, γιὰ νὰ γίνῃ καλὸ τὸ φαῖ.

γιαχνιστός ἐπίθ. κοιν. γιαχν'στός Ἡπ. (Ἀγναντ.) για-
χνισός Ἡπ. (Παλάσ.) γιαχ'σός Ἡπ. (Παλάσ.) γιαχνιστός
Πελοπν. (Ἀνώγ. Βερεστ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γιαχνίζω*.

Ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ παρσκευασμένον *γιαχνί*, τὸ ὅπ. βλ.,
κοιν.: Κρέας γιαχνιστό. Μπακαλιάρος γιαχνιστός. Φασόλια-
μπιζέλια - κουκκιά - κολοκυθάκια - λάχανα γιαχνιστά κοιν.
Χόρτα γιαχνιστά Πελοπν. (Ἀνώγ.) Χόρτα γιαχν'σά Ἡπ.
(Παλάσ.) Τ'ς κουρφοκουλουθ'θιές τ'ς τρώμι βραστές κὶ
γιαχν'στές Ἡπ. (Ἀγναντ.) Σᾶς ἔφτιαξα κουτσά γιαχνιστά
Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἀ τὸ κάμω θέλω γιαχνιστὸ τὸ κοιὰς ('ὰ = νὰ)
Κῶς. Κάτσε νὰ φᾶμε λάχανα γιαχνιστά με ζεστοφούρι (=
φρέσκο ψωμὶ) Πελοπν. (Κοντογόν.) Ἐχουμε σαλιγκάρια
γιαχνιστά νὰ φᾶμε σήμερὰ Πελοπν. (Βερεστ.) Ἀναφε τὸ
λυγνάρει καὶ σύμπα τὴ φωτιά νὰ γένουνε τὰ γιαχνιστά λάχα-
να νὰ φᾶμε! Πελοπν. (Μαργέλ.) Ἐφαγε κουκκιά γιαχνι-
στά καὶ διάκε τὸ χωράφι γιὰ βότανο (=πῆγε στὸ χωράφι
νὰ βοτανίσῃ τὰ δημητριακά) Πελοπν. (Μηλιώτ.) || Ἄσμ.

Ἄλλο ψωμὶ δὲ ῥέγομαι σὰν τσι κριθοκουλοῦρες,

περίτα νὰ 'χω καὶ ἐλιές καὶ γιαχνιστές φασούλες

Κρήτ. (Νεάπ.) β) Οὐς., γιαχνιστὸ τό, φαγητὸν παρσκευα-
σμένον *γιαχνί* κοιν.: Τὰ γιαχνιστά κάνουν κακὸ
'ς τοὺς στομαχικοὺς Πελοπν. (Γαργαλ.) Τοῦ γιαχν'στο
φαῖ βλάφτ' βόρ. ἰδιωμ. Ὁ γιατρός μου ἀπαγόρευε τὰ
γιαχνιστά κοιν.

Γιαχουντής ὁ, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Δίλ. Φλογ.) Γιαχουνδῆς
Βιθυν. (Κίος Κουβούκλ.) Θράκ. (Ἀδρικνούπ. Μάδυτ. κ.ά.)
Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Γιαχουντῆς Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)
Γιαουντῆς Μακεδ. (Βέρ.) Γιαουνδῆς Προπ. (Καλόλιμν.)
Γιαχούτης Μεγίστ. Θηλ. Γιαχουνδῖνα Α. Κρήτ. Γιαχού-
ταινα Μεγίστ. Γεν. Γιαχουνδηριοῦ Καππ. (Ἀραβάν.) Πληθ.
Γιαχουνδῆρε Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *Yahudi* = Ἑβραῖος.

1) Ὁ Ἑβραῖος, ὡς ὕβρις ἐνθ' ἄν.: Ἐ, κακομοίρη Για-
χουνδῆ, ν' ἀναμαζώξῃς τὸ νοῦ σου! Α. Κρήτ. Γιαχουντῆς
εἶσαι, βρέ, καὶ τὴ σουρντίζεις τὴ φωνή σου; (=σύρεις τὴν
φωνήν σου ὁμιλῶν) Κίος Ἡρτεν ἓνα Γιαχουντῆς Φλογ.
Ἡτον σαράφ' Γιαχουντῆ (=ἦταν ὁ σαράφης Ἑβραῖος) Δίλ.
Εἶντα λές, μωρὴ Γιαχουνδῖνα; Α. Κρήτ. Συνών. *τσιφού-
της, χαχαμίκος*. 2) Μεταφ., τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ἰούδα,
τὸ ὅποιον καίουν κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸ
προκύλιον τοῦ ναοῦ Προπ. (Καλόλιμν.) || Ἄσμ.

Πρωτὶ καὶ τὰ χαράματα, πρὶν κράξῃ ὁ πετεινός,

ὁ Γιαουντῆς θὰ καίγεται μαζί κὶ ὁ οὐρανός

3) Ἐπίθ., φιλάργυρος, αἰσχροκερδῆς Κύπρ. Μεγίστ. Συνών.
*τσιφούτης, καρμίρης, σπαγγορραμμέ-
νος*.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀργ. Πάτρ.
Τρίπ.) Στερελλ. (Λαμ.)

γιάχτιρι τό, ἱμβρ. γιαχτιρὶ Θάσ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

